

Archiv obce Dlouhé Hradiště

1932 – 1936

Inventář

Číslo EL NAD: 777
Evidenční číslo pomůcky: 175

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	7
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období s

ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecními rady poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

S první písemnou zmínkou o vsi Dlouhé Hradiště, situovanou 4,5 kilometrů jihovýchodně od Bezdržic, se lze setkat v roce 1379. Pojmenování vsi v různých časových úsecích kolísá od českých Hradiště Dluhé, Dluhe Hradisste, Dlauhy Hradjsstě, Dlauhy Hradisst, přes latinské Hradiscze Longum, Hradiste, po německé Langenradisch či Langen Radisch. V lokální literatuře se lze setkat s tvrzením, že název vsi je odvozen od jména vrchu, v jehož blízkosti se Dlouhé Hradiště nachází. Toto vysvětlení je potřeba doplnit o skutečnost, že na této hoře se v pravěku nacházelo opevněné hradiště (což dokládá archeologický průzkum), odtud zřejmě pramení pozdější pojmenování vsi na úpatí kopce.

V souvislosti s první písemnou zmínkou je možné se dočíst o osobách vladyků Sulka a Ješka z Hrádku, kterým ves dílem patřila. V průběhu husitských válek se vsi nevyhnulo plenění vojsk, která se pokoušela, neúspěšně, zdolat nedaleký, dobře opevněný hrad Gutštejn. Dne 28. dubna 1447 prodala Anna z Hrádku veškerý majetek, se vsí Dlouhé Hradiště spojený. V roce 1460 připojili Jetřich z Gutštejna se manželkou Dlouhé Hradiště ke svým statkům. V roce 1549 prodal Viktorín z Gutštejna své dvory a ves Dlouhé Hradiště Janu Elpognarovi z Dolního Šenfeldu na Bezdržicích. V roce 1569 prodali Elpognarovi potomci panství Švamberkům. V roce 1659 vymřela kynžvartská linie Švamberků a majitelem rozsáhlého panství, které zakoupil, se stal Jan Kryštof Ferdinand z Heissensteinu na Starhembergu. Po jeho smrti, v roce 1693, bylo panství rozděleno mezi pozůstalé tři dcery. Krasíkov dostala

Zuzana Antonie, manželka Jana Josefa z Vrtby, která k němu získala ještě statek Gutštejn od své sestry Elišky, společně se vsí Dlouhé Hradiště. V roce 1712 odprodal Jan Josef z Vrtby značně sešlé a částečně vyhořelé statky Cebiv, Gutštejn a Krasíkov Maxmiliánu Karlu Löwensteinovi a ves Dlouhé Hradiště se stala součástí panství Bezdržice. V majetku rodu Löwensteinů zůstala ves do konce patrimoniální správy v roce 1850.

Katastrální území obce tvořila ves Dlouhé Hradiště samotná.

Do roku 1862 patřilo Dlouhé Hradiště pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmanství v Plané. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 i okresy soudní. Obec Dlouhé Hradiště se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Bezdržice (zůstala v něm až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Bezdržice, jehož součástí byla také obec Dlouhé Hradiště. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy se ves stala součástí Okresní hejtmanství v Teplé. V roce 1902 přešly všechny obce soudního okresu Bezdržice pod politický okres Planá. Po připojení k německé „Třetí říši“ okres Planá zanikl a od roku 1939 obec spravoval tzv. Landrát v Teplé.

Zlomek archivního souboru zastupuje pouze obecní kronika, která, zejména vzhledem ke svému časovému rozsahu, neumožňuje příliš nahlédnout do vývoje obecní samosprávy. Její pisatel navíc zvolil značně stručný a heslovitý způsob záznamů dat a kniha, jinak poměrně pečlivě vedená, je v podstatě nic nevypovídajícím souborem listů, řešícím převážně hospodářské poměry v obci. Chybí dokonce údaje o řádných a pravidelných volbách, což je svým způsobem neobvyklé. Dalším možným zdrojem informací, tentokrát ryze úředního charakteru, je protokol z jednání obecního zastupitelstva, uložený v archivním souboru MNV Dlouhé Hradiště, číslo EL NAD 49, inv. č. 1. V něm je možné vyhledat zápisy z jednání obecního zastupitelstva v letech 1930 – 1940. Také za jeho pomoci se podařilo alespoň částečně rekonstruovat přehled obecních představených.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Franz Hammerl	1930	1931
Anton Reiter	1931	1939
Anton Kahabka	1939	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Dlouhé Hradiště disponuje pouze jedinou knihou, obecní kronikou. Způsob jejího nabytí okresním archivem zůstává nezjištěný. Pro snazší orientaci ve skartační problematice padesátých let (nelze vyloučit, že stejná praxe pokračovala též v letech pozdějších) poslouží podrobný rozbor způsobu pořizování protokolárních záznamů a podkladů pro pozdější archivní evidenci.

Protokol o archivní odborné dohlídce spisovny MNV v Dlouhém Hradišti, sepsaný dne 28. února roku 1956, poskytuje poměrně jasný přehled skartovaných archiválií. V uváděném seznamu se vyskytuje protokol ze zasedání obecního zastupitelstva z let 1930 – 1940, resp. 1930 – 1956. Je ovšem záhadou, za jakých podmínek a s jakým výsledkem vlastně tyto archivní dohlídky skutečně probíhaly. Udávaný údajný rok dohlídky, potažmo ukončení

záznamů v protokolární knize rokem 1956, přímo koliduje se skutečným stavem. MNV totiž ve vedení knihy pokračovalo ještě v roce 1957, tedy více než rok po zdánlivém odebrání a uložení knihy v okresním archivu. Lze namítnout, že materiál zůstal na svém místě pro pozdější odběr delší dobu, než jak tehdejší zaměstnanci okresního archivu předpokládali. Avšak na tuto skutečnost protokolární seznam pamatuje také, neboť se v něm vyloženě uvádí přehled těch archiválií, které zůstávají v prozatímní péči původce, resp. jeho pokračovatele, do doby, než budou převezeny do trvalé archivní úschovy. Jelikož se v tomto seznamu vyskytují materiály, které se do archivu již nikdy nedostaly (na rozdíl od předešle uváděného protokolu), lze se tak pouze domýšlet, jaký způsob, průběh a úroveň vlastně tehdejší dohlídky spisoven a soz materiálu mívaly.

Jistě nepřekvapí, že písemnosti archivního souboru AO Dlouhé Hradiště nebyly v okresním archivu opatřeny číslem přírůstku. Z vybraných archiválií, vztahujících se k období obecní samosprávy, chybí záznamy o domovských listech (původně uvedeny v protokolu o dohlídce spisovny v roce 1956).

Ohlašovaný soz materiálu proběhl teprve v červnu roku 1958 (dle karty JAF MNV Dlouhé Hradiště EL NAD 49, dne 20. června 1958. č. přírůstku 1), a do archivu se tehdy dostal blíže neurčený druh písemností, přičemž označena byla (navíc chybně) pouze protokolární kniha z působnosti německé a české správy. Zbývajících osm kartónů spisů je bez bližšího popisu. Jestli se tehdy v těchto netříděných písemnostech nalézala obecní kronika, nelze vyloučit, ovšem jeví se to jako málo pravděpodobné. V soupisu kronik z roku 1978 se však v okresním archivu již vyskytovala.

Protokol z jednání zastupitelstva obce a následně ze schůzí MNV z let 1930 – 1957 se nachází v archivním souboru MNV Dlouhé Hradiště EL NAD 49, jelikož v jeho vedení po roce 1945 plynule pokračovalo tehdejší MNV v Dlouhém Hradišti. Při hledání informací je tedy potřeba počítat s pátráním v uváděném archivním souboru. Zápisy uvedené v protokolu, vztahující se k působení obecní samosprávy, pocházejí z let 1930 – 1940.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Dlouhé Hradiště pochází z let 1932 – 1936. Jedná se o obecní kroniku s celkovou metrází 0,03 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochované písemnosti užíván výhradně německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézá písemnost I. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

Ke vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Využitelnost archivního souboru AO Dlouhé Hradiště je jistě nižší vzhledem ke skutečnosti, že v souboru se zachovala pouze obecní kronika. Při konstrukci historického vývoje popřípadě dějin archivní samosprávy v obci je potřeba postupovat v součinnosti s

dalšími materiály, ať už s částí dochovaných písemností uložených v archivním souboru MNV Dlouhé Hradiště EL NAD 49, či s informacemi v lokální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v roce 2007 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově 21. srpna 2007

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

Adressbuch Heimatkunde, Führer, Sagenschatz für den politischen Bezirk Plan – Weseritz und Umgebung, Planá 1926

Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005

Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.

Ottova encyklopedie obecných vědomostí na CD ROM – díly X, XV, XXIV, 1997

Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl I. A – H, Praha 1954

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850 – 1970, Praha 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933

August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998

Seznam míst v království Českém, Praha 1913

Státní oblastní archiv v Plzni, Průvodce po archivních fondech, svazek 3 Praha 1976

Über Grenzen hinweg, Geschichte, Land und Leute des Plan – Weseritzer Bezirkes Tirschenreuth und Mähring, Tirschenreuth 1984

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
c. a k.	císařský(á,é) a královský(á,é)
č. p.	číslo popisné
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
ev. d.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad od roku 1850 – 1945**Úřední knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Pamětní kniha obce	1932 – 1936	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Dlouhé Hradiště
Značka archivního souboru:	AO Dlouhé Hradiště
Časový rozsah:	1932 – 1936
Počet evidenčních jednotek:	1 (1 úřední kniha)
Počet inventárních jednotek:	1
Rozsah bm:	0,03
Stav ke dni:	21. srpna 2007
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	6
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl